

at vi ikke have andet at ty til end netop det, vi i Øjeblikket ere i Besiddelse af, saa jeg synes, at man godt kunde skride til at standse Eksporten her fra Landet. Hvorledes det skulde finde Sted i større Udstrækning, er mig ikke klart, men det her nævnte Eksempel tyder ikke i den bedste Retning. Staten maa selvfølgelig anvende den yderste Sparsommelighed, og dette maa i nogen Grad komme til at gaa ud over Befolkningen, men det forekommer mig, at Befolkningen er nødt til at finde sig deri, at den ikke, naar den staar overfor den store Fare, kan gøre Indvendinger over, at de trufne Forholdsregler angribe dens Behageligheder og maaske genere den betydeligt.

Jeg kommer her ind paa den anden Grund til, at jeg har tilladt mig at stille Forespørgselen: den Metode, dette høje Ting kan benytte til i en pludselig indtraadt Situation at appellere til Befolkningens Selvhjælp. Jeg antager, at baade Regeringen og hvem, der her fra dette Tings Side skulde finde Anledning til at tage Ordet i denne Sag, ville være enige med mig i at bestyrke Befolkningen i den højeste Grad af Økonomi med de Kullagre, der findes her i Landet, og opfordre Befolkningen til uden at gøre Indvendinger at taale de Indskrænkninger i Benyttelsen af Kul, og hvad dermed staar i Forbindelse, som det offentlige er nødt til at anordne for at spare Kulbeholdningerne. Nu kan man maaske sige, at jeg ser for sort paa Sagen, men det tror jeg ingenlunde er Tilfældet, omend det er muligt, da Strejken maaske hører op paa Mandag, og saa vil der ikke blive Grund til at foretage noget særligt, da Kulbeholdningerne saa nok ville slaa til, i alt Fald med nogen Indskrænkning i Benyttelsen, til vi atter kunne naa at faa Forsyningerne i Orden. I saa Tilfælde er det kun godt, men naar man ser den anden Mulighed i Øjnene, at Strejken varer blot 14 Dage til, er det, jeg her har fremsat, absolut ikke for sort. Det er kun en naturlig og nødvendig Forudseenhed, at man i Tide tænker paa at tage Reb i Sejlene, og der sker heller ingen Ulykke, hvis man kommer til at spare for meget. Priserne ere i den nærmeste Tid saa store, at Landet ingen Skade har af at spare, for det, der her er sparet, er i alle Tilfælde fortjent. Det er rimeligt, at de store Forbrugere, Industri og Skibsfart, allerede tænke paa at indskrænke deres Virksomhed, saa at de ikke udføre Ar-

bejde eller besørg Transporter, som ikke ere nødvendige for dem. Men det hjælper ikke meget at appellere til Folks Økonomi. I den Retning er der i Virkeligheden alt for lidt Samfundsfølelse i den almindelige Befolkning. Men hvad vi kunne, er at henstille til dem, der kunne komme til at herske over noget af det, der her er Tale om, at de uden alt for megen Hensynsfuldhed tage fat med en kraftig Haand. Jeg sigter her ikke blot til Statens Virksomheder, som jeg før nævnede, men ganske særlig til Kommunernes. Der kunde der undværes meget af det, der foretages. Man kan køre betydelig mindre i Sporvogn, undvære megen Belysning, særlig Gasbelysning. En Ting, der ærgrer mig, er Reklamebelysningen. Af den uhyre Mængde Elektricitet, der anvendes til Reklamebelysning, kunde der sikkert undværes en Del. Man kan formindske Driften for Banners og Sporvejes Vedkommende, og det mener jeg, at Publikum var nødt til at finde sig i. Det kunde ogsaa tænkes, at man forhøjede Priserne paa de Leverancer, der stamme fra Kulforbrug. Det er naturligvis ikke behageligt, men det er det eneste, der i Virkeligheden hjælper. Det er ligefrem at spærre Adgangen til at anvende saa meget, som man ellers har Lyst til.

Som sagt, overfor de private Husholdninger og de Industrier, der ligge inde med nogen Beholdning, er det meget vanskeligt at appellere til Folks Samfundsfølelse for derved at faa dem til ikke at anvende mere end strengt nødvendigt for dem selv, og det er strengt taget maaske ogsaa for meget forlangt. Men det kan blive nødvendigt for Almenvellet at gøre Indgreb ogsaa i de private Forhold. I Øjeblikket at give sig til at ekspropriere store Kulbeholdninger er dog sikkert for hastet, og det er ogsaa overordentlig vanskeligt at gøre, fordi det kommer til at virke uretfærdigt. Det vil være urimeligt at tage fra den ene forsynlige private og overføre til de mindre forsynlige, det vilde man ikke med Lethed kunne finde sig i, saa skulde vi i alt Fald være stedte i en Nød, der var betydelig større end den, vi i Øjeblikket ere i. Men det kunde tænkes, at man blev nødt til det, at man i alt Fald kom til at tage nogle Kulbeholdninger, der ikke vare strengt nødvendige, og overføre paa Virksomheder, f. Eks. kommunale eller andre offentlige Virksomheder, hvis Fortsættelse er nødvendig for Livsinteresserne i større Kredse. Længere kunde man under ingen Omstændigheder